Pregària avorrida

Per DavidG el dg., 25/11/2018 - 21:11

Una de les raons per la que ens costa pregar és perquè, de vegades, ens avorrim. Curiosament, però, l'avorriment pot ser l'avantsala de l'encontre desitjat.

Avorrir-nos significa que les nostres expectatives han quedat superades per baix. No trobem estimulant la situació. No veiem el fruit del que fem. No veiem sentit a continuar esperant d'aquell instant. Les mediacions que m'haurien de portar a gaudir de l'Altre em semblen exasperadament ineficaces. O si més no, imperceptibles, suposat que l'Altre sempre hi és. Aleshores miro de reüll el rellotge, començo a bellugar-me o simplement m'aixeco i me'n vaig sense escrúpol de deixar penjat qui estava a punt de dir-se'm.

Perquè és just en l'avorriment quan hem trobo davant la cruïlla decisiva: continuo escrivint jo el guió de la meva història o dono pas a una voluntat que no és la meva? Dit en altres paraules: segueixo assegut al sofà, amb les crispetes, canviant de canal? o m'aixeco, obro la aporta i deixo que l'Altre entri a casa meva?

Arribats en aquest punt, va bé imaginativament fer tres passes al costat i contemplar la meva contrarietat pel que no està passant. Constato que el meu cos es belluga més del compte; la meva atenció pensa més en passat i futur que en present; l'argumentari per deixar-ho estar troba molts agafadors... Em faig conscient que estic així.

Aleshores, provo fer un gest que expressi la meva voluntat de deixar que l'Altre sigui altre i no el que m'agradaria que fos. Puc posar-me dret expressant respecte, puc obrir les mans manifestant acollida, puc posar-me a caminar lentament per sortir-lo a trobar, puc prostrar-me amb el front a terra, desocupar el centre de la cambra, desprendre'm de la protecció de la roba, parlar un altre idioma, emprar fórmules orants que mai he utilitzat,... Qualsevol cosa que, en nom seu, em faci sortir de mi per dir "tu i jo".